

fuerit, Historicum illum docuisse; nunquam enim viros designat nisi generali Discipulorum Judæ Gaulonitæ titulo; nullum itaque ex ejus silentio de nomine Herodianorum satis certum argumentum deducetur. 2. Nomen illud facile non nisi per contemptum Sectæ inditum est, quod proinde ipsi refugerent, neque Josepho scriptis prodere visum est. 3. In ejus opere de Bello designantur nomine *Zelotum*; ipsis enim authoribus ignis ille seditionis & belli Judæam exarsit, quo tota demum provincia absumpta est (r). Sed nomen illud Zelotum nunquam aded obtinuit, ut sectæ universæ tribueretur. Notissimum aliud, quo maximè vulgè appellabantur, Evangelistæ usurparunt. Opinatur S. Hieronymus in Tit. 3. floruisse adhuc in Judæa sectam, cum S.

r Joseph Anti-
quit. l. 2. c. 1.

Paulus Epistolas suas scriberet; id autem in causa fuisse censet, cur Apostolus tantâ sedulitate atque diligentia fideles tam ex Judæis quàm ex Gentibus instruendos susciperet, nequid debito in Principes sæculares obsequio deessent (s). Eodem spiritu animatus S. Petrus Apostolus [t], adversus hanc Herodianorum persuasione[m] Christi sectatores præoccupat. Porro sanctissimis illis viris nunquam exciderat è mente monitum Jesu Christi, cavendi nempe à fermento Herodianorum [u]. Tandem S. Hieronymus non ambigens quidem asseruit [x], Discipulos Judæ Gaulonitæ rogatum venisse Jesum Christum: *Licet ne censum dare Cafari, an non? Quibus Jesus: Reddite, qua sunt Cafaris, Cafari, & qua sunt Deo, Deo (x)*.

s Rom. 12. 1. 2.
& seq. Tit. 3.
1. 2. & 1. Tim. 2. 1. 2.
t 1. Petri 2. 13. 14. 15.
16. 17.
u Marc. 8. 15.

x Jeron. loc. cit. in Epist. ad Tit. 3.

DISSERTATIO DE BAPTISMO.

TRIA Baptismatum genera in Sacra Scriptura distinguuntur; Judæorum, Joannis Baptistæ, & Jesu Christi. Primum illud sacra erat cæremonia, qua se ad sanctam aliquam actionem præstandam compararent, sive maculam aliquam eluerent, sive recipiendum Profelytum disponerent. Secundum Baptismi genus homines ad obtinendam remissionem peccatorum per criminum confessionem & poenitentiam, à religio[s]â illâ cæremoniâ non disjunctas, præparabat. Tandem Jesu Christi Baptisma & remissionem criminum & justitiam atque gratiam S. Spiritus conferebat; priora illa duo Baptismata summâ quadam eminentiâ continebat, augebat, perficiebatque. Quare ut totum ejus meritum & excellentiam assequamur, abs re futurum non arbitror, si de duobus illis Baptismatibus aliquid impræsentiarum agatur, quod in hac Differtatione nostra suscipimus.

ARTICULUS I.

Baptisma Judæorum.

Purificationes, lustrationes, & baptismata usquam nullus in universo Orbe populus ignoravit; quæ enim omnium mentes tenebat de Summi Numinis majestate atque debitâ ad ejus cultum se conferentibus morum sanctitate, & puritate, idea illud continuò suggestit, ut purificationem per balnea & lustrationes puri laticis, ignis, vel thuris exigerent. Judæorum tamen in ea re gens cæteris religiosiorem se

præbuit. Quò se recipiendè à Deo Legi in monte Sinai, non sine ingentis Majestatis significatione descendente, disponeret, accedere jussi sunt à Moyse ad radicem montis, loto prius aquâ corpore pariter & vestibus [†]. Aaron, ejusque Filii non prius Sacerdotis munere fungi sunt permissi, neque sacris vestibus induti (*), quàm ut antea puro laticis corpus mundassent. Paria in consecratione Levitarum legas Num. 8. 6. 7. 8.

Maculæ omnes legales Baptismate, & plerumque etiam sacrificio eluebantur. Sordes quoque naturales virorum & mulierum, tum & communia utriusque sexus incommoda (a), veluti lepra, voluntaria sive etiam invita seminis emissio balneo mundabantur. Si quis impurum aliquod animal vivum, vel mortuum, sive impurum aliquem hominem tetigisset, eidem subdebatur legis dispositioni (b): quod etiam cautum est de illo, qui tactu victimæ pro peccatis immolatae (c), seu vaccæ die solemnis expiationis mactatæ [d], sive defuncti hominis [e], vel tandem rei alicujus impuræ contactu maculam contraxisset. Sed Baptismata illa corporis quidem, non animi sordes eluebant. Alia non fuerat ejus disciplinæ instituenti ratio; neque enim nisi ablucendis legalibus maculis sancita erat.

Hujus cæremoniæ præstandæ is erat ritus. Nudatum corpus aquâ totum immergatur; seorsum deinde lavabantur vestes; unâ simul cum vestibus se totos aliquando homines balneo infundebant. Namque & vestes sine corpore, & vicissim, nunquam abluî consuevisse, doctrina est DD. Judaicorum. Quare cum in Scriptura lavari vestes præscribuntur, lotio patitur etiam

† Exod. 19. 10.

* Exod. 29. 4. & 40. 12. Levit. 8. 16.

a Levit. 13. 6. 34. & 16. 6. 7. & seq.

b Levit. 11. 25. 28. & 22. 6.

c Levit. 6. 27. 28.

d Num. 19. 7. 8. 21.

e Num. 31. 24. & 19. 14.

corporis præscripta censenda est; sicuti vicissim cum de corpore edicit, de vestibus etiam disponere censenda est.

Baptisma, quod vocant asperisionis, vel infusionis, penitus ignorabatur; sicut & nullus fuit ejus usus in primordiis Ecclesiæ Christianæ, unice inhaerentibus fidelibus consuetudini apud Judæos, cæterosque populos receptæ. Porro quæcumque hæc fuerint Baptismata, derivata facile suspicamus è lustrationibus sive asperisionibus quibusdam sub Lege usitatis, neque in cæremoniis Paganorum ignotis; in quibus scilicet non raro totus cætus lustrali aquâ, vel sanguine victimarum expiationis aspergebatur: *Spargens rorem levi, & ramo felicio olive*.

Ejus cæremoniæ exempla spectantur apud Moysen in consecratione Sacerdotum (f), in Festo Expiationis solemnibus (g); cum leprosus receptæ valetudinis oblationem Templo insert (h); in sacrificiis solemnibus pro peccato Principis, sive populi (i); tandem in consuetis sordibus contrahendis, sive cum præfens spectaretur cadaver, sive cum funera lagerentur; quæ sanè omnia asperisione aquæ lustralis, immisso cinere vaccæ rufæ mundabantur (k).

Singularis est Baptismus Profelytorum. Eo nomine censebantur apud Judæos quicumque ad eorum sacra transissent, vel saltem in regionem illorum fixas fedes transulissent. Porro posteriores illi Profelyti neque ad circumcissionem, neque ad baptismum adgebantur: modò idololatriam ejurarent, & præcepta quadam, Noemio ejusque infantibus post diluvium, uti quidem opinantur Habræi, proposita, in se suscipere observanda. Appellabantur illi *Profelyti domicilii*, sicut & alii ad sacra Judæorum transeuntes, *Profelyti justitia*. Recipiendos itaque *Profelyto Justitæ* hæc potissimum servabantur. 1. Circumcissione, nisi fortè antea recepisset, uti recipere consuevisse constat Samaritanos, Ismaelitas, ac Æthiopes, initiabantur: si nihil circumcissione opus, satis habebatur guttam aliquam sanguinis è loco circumcissionis educere. Aliquando tamen iteratam circumcissionem erga Samaritanos legimus (l).

Post obduam vulnus circumcissionis, Baptismate Profelytus abluebatur, quæ unica cæremonia locum circumcissionis in foeminis obtinebat. Porro aquâ partes omnes corporis tangi ita necesse erat, ut si aliqua non ablueretur, nullum esset baptismum. Reiterari cæremoniâ illam nefas, solaque immersione peragebatur. Aderant huic cæremoniæ tres Judices constituti, quorum si unus tantùm affuisset, nulla ejus baptismatis ratio habebatur. Liberi, si quos ante baptismum Profelytus genuisset, ab hæreditario jure statim excidebant, nisi ipsi pariter & circumcissionem, & baptismum admisissent; ceteri verò post hæc nati Israelitæ censebantur, nec nisi circumcissione initiandi erant. Eoemina prægnantes, quæ Baptismate abluerentur, in privilegii sui consortium infantes deinde nascituros admittebant; ambo enim in

Differt. Calmet Tom. II.

cætum Israelitarum adlecti erant.

De origine baptismatis non satis inter Rabbinos convenit; alii, uti Maimonides, è Moyse repeunt (m), remotioris antiquitatis autumans Grotius in Matt. 3. 6. obtinuisse jam inde post diluvium, in memoriam expiati per aquarum affusionem mundi, arbitratur. Sed nihil eâ de re satis expressum in Lege Moyssi univèrsa; neque Baptismo initiatum Jethro ejusque familiam (n), vel Ruth, vel Rahab, vel Achior, vel alium quemcumque ex alienigenis Judaicam professionem suscipientibus usquam occurrit. Narrans etiam Josephus de Idumæis, quos invitò ad sacra Judæorum Hircanus traduxit, de circumcissione quidem ab illis exactâ, nihil verò de baptismate refert (o).

Sunt qui autumaverint, Judæos cæremoniâ hanc suam vel è Paganis expressisse, qui Mysteriis initiandos puro laticis abstergebant; vel è Christianis, qui Religionem Jesu Christi profitentibus baptismi sacramentum unice necessarium tuebantur. Verùm & Paganorum & Christianorum nomen Judæis invisum erat aded, ut eorum disciplinam in suos mores transferre sustinuisse nunquam crediderim. Quare facilius autumaverim, ejus cæremoniæ authores fuisse Phariseos, qui post captivitatem Babylonicam plures, ultra præscriptos à Lege, ritus moreque invexerunt, & baptismus ille, quem à S. Joanne Baptista in ripa Jordanis collatum affluentibus undique Judæis legimus, satis indicat morem fuisse tum temporis in ea gente frequentatissimum.

Porro Baptisma Profelytis collatum singularibus privilegiis donant Hebræorum Doctores. Docent enim Profelytum eo ablutum, novam, calitum immisam, recipere animam, novamque substantiam suam formam induere, ut in alterum hominem tranmutetur. Ita quos necessarios ante conversionem habuit, conversus dein tamquam alienos respicit. Mancipia manumittuntur. Si natis post baptismum nullis liberis decessissent, eorum bona primis occupantibus cedebant; qui enim ante baptismum nati erant parenti filii, illi ab avitâ hæreditatis jure excidebant. Uno verbo, è baptismatis lavacro emergentes, nasci iterum & ad novam emergentem vitam dicebantur (p). Quos spectasse visus est Jesus Christus, cum ad Nicodemum verba faciens, diceret, oportere eos, qui Discipuli sui fierent (*), iterum renasci. Interroganti Nicodemo, nasci iterum senex qui posset? respondit iterum: *Tu es magister in Israel, & hæc ignoras? i. e. an nescis Profelytos circumcissione & baptismate iterum nasci?*

De necessitate tamen hujus baptismatis, ejusque privilegiis non prorsus inter Rabbinos convenit. Maimonides necessarium judicat, sed necessitate præcepti, cuius ex mandato *Domus judicii* præscripta est executio. Alii verò Doctores Maimonide mihiorem doctrinam sectantur. Legitur in Gemarra (q), eos qui circumcissione quidem non baptismate initiabantur, sicut vicissim qui

m Vide Lig-
foot. Hor.
Hebr. 41.

n Afferit Tal-
mud lib. de
repud. sed nul-
lum ejus dicti
argumentum
asserit.

o Joseph. An-
tiquit. l. 13.
c. 17.

p Vide Selden.
de jur. Nat.
& Gent. l. 2.
c. 2. 3. & l. 1.
e Synedr. c. 2.
d Hammond. &
Ligfoot.
* Jo. 3. 10.

q Gemar. tit.
Jakimoth. c. 4.

N

bap-